

[Taanquist]

bevare statsamterne og dermed amtmanden. Det vil derfor være naturligt, at man tillægger amtmanden formandskabet for de sociale amtsankenævne. Det kan også være gavnligt for statsamterne at få tilført denne opgave, idet deres opgaver for 85 pct.s vedkommende i forvejen består af ægteskabssager. Det vil være nyttigt, at de to sagsområder, som jo dog ligner hinanden en hel del, bliver flyttet samme sted hen.

Der er ikke i lovforslaget foreslået, at sekretariatsfunktionerne skal følge med over til statsamterne. Jeg mener, det er noget, vi kan tage stilling til under udvalgsbehandlingen. Der er meget, der tyder på, at det ville være det mest hensigtsmæssige at flytte disse funktioner over til statsamterne. Men det vil alligevel nok ikke kunne ske samtidig med lovens ikrafttræden.

Når jeg indledningsvis omtalte, at det var ønskeligt at gøre statsamtanden til formand for amtsankenævnet, skyldes det, at den konstruktion, der i sin tid blev lavet, med et statsligt nævn i amtskommunal regie, har givet anledning til kritik, f. eks. af, at nævnet og dets formand ikke havde den fornødne indflydelse på sekretariatets bemanding og funktion. Som nævnt i administrationsdepartementets rapport er der påpeget en temmelig stor uensartethed i de enkelte amtsankenævns afgørelser – en uensartethed, der ikke bare kan tilskrives de geografiske forskelle. Der er også i mange tilfælde opstået uacceptable ventetider. Det forudsætter vi nu at man kan rette op med de foreslåede ændringer. Med disse ændringer får vi også en konstruktion af amtsankenævnene, der ligner den, vi i forvejen kender fra tilsynsrådene. Denne konstruktion har igennem de sidste 10 år vist sig at virke ganske tilfredsstillende.

I lovforslag nr. L 121 er der to væsentlige ændringer, nemlig for det første, at der i almindelighed i fremtiden kun skal være én klageinstans i sociale sager, og for det andet, at ankemulighederne bortfalder i visse tilfælde.

Med hensyn til det første finder vi det ubetænkeligt at nedskære ankeadgangen, fordi det har vist sig, at den sociale ankestyrelse alligevel i stor udstrækning stadfæster de afgørelser, der én gang er foretaget. Man skal lægge mærke til, at der dog stadig væk bibeholdes en mulighed for at indbringe principielle spørgsmål for den sociale ankestyrelse.

Med hensyn til de områder, hvor ankemulighederne efter forslaget helt bortfalder, må vi være enige med socialministeren i, at erfaringerne viser, at der er visse sager, der kræver så stort et lokalkendskab, at en ankeinstans alligevel ikke ville have noget grundlag for at omgøre afgørelserne.

Jeg kan anbefale begge lovforslagene.

Henrik Toft (V):

Venstre kan være enig med socialministeren i det hensigtsmæssige i en afvikling af sagspukkelen hos den sociale ankestyrelse. Vi har også stor forståelse for, at socialministeren er nødt til efter ny lovgivning, hvis navn er almindeligt kendt, at begrænse adgangen til indbringelse af sager for ankestyrelsen. Men dette problem havde venstre nu haft viljen til at hjælpe ministeren med på anden måde.

Når vi nu skal tage stilling til disse to lovforslag, er der forskellige ting, som ikke gør en konkret stillingtagen her ved førstebehandling positiv.

For det første ville det have været rart som bilag at have haft den i bemærkningerne omtalte rapport fra administrationsdepartementet om uensartethed i behandlingen i amterne. Her er man da vist ude i et både-for-og-imod. Den lokale ensartethed i skønsmæssige afgørelser skal nu sikres ved, at statsamtmanden skal være formand for amtsankenævnet. Var det ikke den samme, som efter indenrigsministerens redegørelse til folketinget den 7. maj 1980 – sp. 8773–8796 – ikke skulle have flere beføjelser? Skulle han for øvrigt ikke også – m/k – have et andet navn? Med venstres forhåbentlig kendte indstilling til stats- og amtsadministrationen må vi klart være imod den del af forslaget. Hvor mange steder er for resten amtmændene i dag ikke formænd?

For det andet skal man nu efter lovforslag nr. L 122, § 1, nr. 1, henlægge tilsynet med amtskommunernes socialcentre til henholdsvis socialstyrelsen og sikringsstyrelsen. Efter venstres opfattelse er det forkert at gå centraliseringens vej i mange af de sager, hvori der forekommer skøn. Derfor vil vi gerne bore lidt i dette spørgsmål. Der vil da sikkert blive behov for en hel del principielle afgørelser forårsaget af ny lovgivning. Derfor har venstre et helt andet bud på initiativer end dem,